

Band 5 kant 1 gaat over gebeurtenissen in Indië in 1940. Over gekleurde bollen die door het gras rolden. Ook over een gebeurtenis waarbij hij a.h.w. uit zijn eigen lichaam trad. Later een verhaal waarin hij langs een meer loopt en een vreemd wezen in de diepte ziet. Verder lopend langs datzelfde meer, gaat hij door een deur en komt in een lange gang en een vertrek waar hij aanvankelijk niet meer uitkan. Dan nog de reus die hem overhaalt in de bliksemflitsen te staan die uit zijn handpalmen komen.

Wat ik nu vertellen ga is gebeurd in het jaar 1940, in april. Ik moest toen voor herhalingsoefening naar Bandoeng. Voordat ik wegging, ging ik naar Malang om even mijn ouders te groeten. Toen heb ik mijn ouders verteld dat ik naar Bandoeng ging o.a. om me te verlossen met Ilse Boon. Ik was van plan contact te maken met je moeder en dat heb ik ook gedaan. We zijn gaan wandelen, erg ver en erg lang. Bij dat wandelen heb ik grote blaren opgelopen, die van belang zijn later. Ik was dus altijd vermomd als soldaat, als brigadier, en met van die militaire laarzen aan. Die zijn erg zwaar en ook very rough on the feet. En zo heb ik dus blaren opgelopen.

Er kwam dan een moment dat we moesten gaan schieten, heel ver van Bandoeng. We moesten met de trein naar Tjilatjap gaan, een plaats in midden Java aan de zuidkust. Alhoewel aan de hele zuidkust van Java steile rotsen zijn, was daar precies een strand. Daar was een schietbivak en daar moesten we met een mitrailleur gaan schieten. We zijn dus in de trein gestapt en het heeft een hele tijd geduurd voordat we in Tjilatjap aankwamen en toen moesten we dan naar dat schietbivak gaan lopen. We hadden onze volle bekleding, karabijnen en rugzak, the whole works. En we moesten dus nog 6 kilometer gaan lopen.

Nadat we een half uur hadden gelopen, kon ik niet meer verder. De blaren zaten me dwars en toen viel ik dus uit, samen met een stelletje andere jongens die ook niet meer verder konden vanwege alle blaren die ze hadden opgelopen. Toen zijn we in een karretje gestapt, ze noemen dat een dokar of carreta, een wagentje met een koetsier en één paard. Behalve de koetsier konden 3 mensen meerijden in dat wagentje. Het was allemaal heel eenvoudig. Dus we zijn in dat wagentje gestapt en de driver zou ons brengen naar dat schietbivak.

Het was na vijven. Het was een prachtige middag en zo reden we dus door een landschap. Dat was erg primitief. Er waren bossen en niet veel mensen woonden daar. Na een half uurtje rijden passeerden we aan de rechterkant een landschap dat er heel mooi uitzag, net een reusachtig park. En ongeveer 200 meter van de weg waren grote bomen. De takken begonnen hoog boven de grond en er was dus een kale stam en daarboven zag je dan die hele grote takken. Een prachtig gezicht. Maar in het gras zag ik grote bollen. Op een afstand waren ze even groot als een voetbal, in werkelijkheid moeten ze groter geweest zijn. Die bollen rolden daar over het gras en die hadden allerlei kleuren. En dan gingen ze tegen de stammen van die bomen naar boven. En verscheidene gingen over de takken en dan kwamen ze weer terug. Het was op en af. Hij zei de driver te stoppen, maar die wilde dat niet. Hij vroeg waarom hij moest stoppen en ik zei dat ik iets wilde zien. De man was erg nerveus en wilde precies weten wat hij zag. Ik zei: als je naar die kant kijkt zie je precies waarom ik wil stoppen. Ik wil ernaar toelopen om te kijken. Maar de man wilde niet eens kijken. Ik legde hem uit over de bollen die daar krioelden over het gras, wel 50 of 100 misschien. Ze rolden tegen de wetten van de zwaartekracht naar boven. Zelfs over de kleinste takjes rolden ze. Een prachtig gezicht, maar het was erg vreemd. En toen die man dat hoorde, werd zijn gezicht helemaal grijs. Hij zei: mijnheer kijkt u maar niet en toen ranselde hij zijn paard en hij stond bijna op de bok en toen zijn we ervandoor gerend.

Dit gebeurde in de maand dat ik me met je moeder heb verloofd. Ik heb nooit kunnen uitvinden wat dit eigenlijk geweest is. Ik zal het nooit vergeten. Ik zie het nu nog, al die kleuren. Ik zie nu nog dat parkachtige landschap, die bollen en die kleuren. Dit is dus een heel andere gebeurtenis dan de gewone meetings with spirits.

Anyway, toen ik bij tante Elly woonde, dat was dus voordat ik met mammië verloofd was – ik was misschien ongeveer 23 jaar oud en werkte bij de douane – toen onderging ik mijn eerste astrale projection. Een heel onaangenaam ding. Ik werd plotseling wakker

omdat ik allerlei schokken kreeg. Het was net alsof ik een seizure had. En terwijl ik dat dus had, hoorde ik een geluid in mijn oren, net alsof het een gefluit was. Het werd hoe langer hoe hoger en terwijl dat zo aan het fluiten was, verloor ik om te beginnen alle gevoel in mijn voeten en dat kroop naar boven. En dat geluid werd hoe langer hoe schriller en op een gegeven moment toen dat gevoel alsof alles dood ging, mijn hart raakte, toen hoorde ik een oorverdovend kabaal in mijn oren, alsof er twee grote treinwagons tegen elkaar aan botsten. En toen hoorde ik ook een scheurend geluid. Niemand anders hoorde die geluiden. Dat zijn inwendige geluiden. Dat heeft dus iets te maken met de organen zullen we maar zeggen, bepaalde acties of veranderingen. En toen was ik dus uit mijn body. Maar het is niet zo geweest, zoals je dat leest, dat je dan zo op je body neerkijkt en dat lange koord of something like that waaraan je dus vastzit. Ik heb helemaal niet naar mijn body omgekeken. Ik was in een totally different omgeving.

Maar dat is nou al langer dan 50 jaar geleden en ik kan me de omstandigheden niet meer zo indenken. Ik moest aan deze nieuwe toestand wennen. Dat was nooit eerder gebeurd. Maar ik was niet in Indonesië. Het was alsof ik somewhere in Azië was. Ik geloof dat ik in het verleden ben terechtgekomen, in Turkistan – dat kwam in me op als eerste naam – of zoiets. Bij een volk met veel paarden. Ik heb daar dus voor de eerste keer een vampier ontmoet. Dat was dus de eerste keer.

De tweede keer dat ik een uittreding deed: toen ik weer tot bezinning kwam en ik me een beetje bewust was van het een en ander, stond ik bij een heel groot meer. Het was donker, dat water. Langs het meer was een kade. Er waren prachtige marmeren platen op die kade gemetseld. Hij was heel lang en je kon tot heel ver zien. Aan mijn rechterhand was een hoge rotswand. Het zag er vreemd uit, maar ik was niet bang. Ik liep langs de kade en keek in het water. Hier en daar waren er treden die het water ingingen en die gingen vrij diep naar beneden. Bij de derde trap ben ik in het water gaan staan. Ik stond tot mijn knieën in het water. Toen brak de zon door. Ik zag een brede lichtstraal van de zon en die raakte het oppervlak van het meer en die ging heel diep het water in. En dat water was erg donker, donkere schaduwen waren dat. Door middel van die lightbeam die ik heel ver in het water kon volgen, kon ik dus heel diep in dat meer kijken. En toen zag ik heel ver beneden plotseling iets roods in die lichtbaan opkomen. Het bleek dus later dat het het hoofd van een of ander beest was, een of ander monster. Dat ging via die beam naar boven. Ik dacht, verrek ik sta hier verkeerd en ben als de bliksem die trappen weer opgesprongen. En toen keek ik naar beneden en toen zag ik dat het een beest was en toen verdween het weer in de duisternis buiten de lightbeam. Zo heb ik dat een paar keer gedaan en ja hoor, zodra ik mijn voeten in het water zette, zag je een hele commotion, dan zag je dat beest weer opkomen.

Anyway, ik ben toen verder gegaan. Het meer was heel stil. Er was geen rimpeltje op het oppervlakte van het meer. Het was heel erg dark. Aan de andere kant van het meer waren gebergten en het was een heldere hemel. Er was een lichtbron, hoogstwaarschijnlijk de zon. Ik kwam bij een heel grote deur, eigenlijk een 5 meter hoge poort met 2 deuren en er waren allemaal symbolen op die deuren. Heel mooie symbolen, maar ik wist niet wat dat allemaal te betekenen had. Toen ben ik naar die deur toegegaan en ik heb die knop, dat was eigenlijk geen knop, het was een ding dat je moest duwen of trekken... Dat heb ik gedaan en die deur ging heel gemakkelijk open. Ik ben er doorheen gestapt en ik bevond me plotseling in een lange gang, een gang van wel 100 m. en dat was een heel mooie gang die drie of vier meter breed was. De vloer was belegd met kleine mozaïektegeltjes. Allemaal intricate patterns, heel mooi. Links, een meter van de poort af, was een lamp. En dan zag je een meter verder aan de rechterkant een lamp en zo ging het door, links, rechts, etc. Ik weet niet was voor lichtbron dat is, maar het gaf dus licht. Zo liep ik dus die gang in en ik was zo'n 25 m. in die gang gekomen en toen stond ik stil, omdat ik voelde dat er iets gebeurde. Ik keek achterom, ik had misschien 10 lampen gepasseerd, en toen zag ik dat 4 of 5 lampen opeens uit waren. Ik dacht, verrek what in the hell is going on. Dus ik ben doorgegaan, maar ik ben vlugger gaan lopen. En telkens keek ik om. Dan zag ik dus die lampen uitgaan. Dat hield

gelijke tred met het tempo van mijn lopen. Op een gegeven moment rende ik, want ik was opeens erg bang geworden. Tenslotte kwam ik bij een andere deur, ook zo'n grote poort en ik probeerde het ding open te maken en die lampen gingen maar door uit en op het laatste nippertje, er waren nog 5 lampen over of zo, vond ik een knip en die deur ging open en ik sprong naar binnen en trok hem dicht. Op hetzelfde moment hoorde ik op de deur bonzen met hele zware slagen en toen hield alles op. Ik was in een klein kamertje dat 3 m. breed en lang was. Aan de rechterkant bij het binnenkomen waren verschillende kasten in de muur, boven op elkaar. Je zag dus deuren boven elkaar, een lager, een ander weer hoger. Er waren in totaal 4 van die deuren. Ik was wel een beetje bang, want ik wist niet hoe ik hieruit moest komen. Er was een vreemd licht in die kamer. Ik ben begonnen een van die kasten open te maken. Er zat niets bijzonders in, dozen en junk. Ook in de kast ernaast lag alleen maar rotzooi. Ook in de 3^e kast was niets. In de laatste kast leek het alsof er iemand zat, maar er was een kleed overheen. Dat was beroerd. Ik had zo'n gevoel dat daarboven in die kast een uitgang was en ik heb die kast dichtgedaan. Ik keek om me heen en ergens achter me was een lange stok met een haak eraan. Ik heb die kast weer opgedaan en met de punt van die stok het kleed opgelicht. Daar zat een aapachtig wezen in dat kastje, met zijn hoofd op zijn knieën. Hij zag er verdomd rot uit. Ineens schoot zijn hand uit om die stok vast te pakken. Dat heb ik dus verhinderd. Ik heb het kastje vlug weer dichtgedaan. Op slot gedaan. Er was een grendel. Toen hoorde ik een tijd niets, maar toen was er een geweldig gekraak in die kast, of het ding afgebroken werd. Na verloop van tijd was het stil. Na een tijdje heb ik dat kastje weer opengemaakt en die achterwand, die ook van hout was, was helemaal kapot gescheurd. Toen ben ik opgesprongen en leunend op mijn elleboog heb ik de splinters weggehaald. Toen kon ik in dat gat kijken en toen keek ik in een andere gang die loodrecht stond op de kamer waarin ik zat. Ook met heel mooie tegeltjes. Ik dacht: verrek wat hebben we nou aan de hand. Toen ben ik dus in dat gat gekropen en toen heb ik me naar beneden laten zakken en ik stond toen dus in die gang. Ik ben die gang af gaan lopen. En op een gegeven moment was er aan de linkerkant een grote boog, een soort portiek. Het was een kamer. In die kamer zag ik een heel mooi altaar. Er stond een houten kruis in met iemand eraan, maar dat kruis was ondersteboven gezet en het zag er allemaal heel raar uit. Ik zat er echt naar te kijken. Er waren tralies voor, maar dat was allemaal van zilver en was allemaal heel mooi. Maar dat beeld was zo raar en toen hoorde ik opeens (die gang die liep door en dan ging hij naar links voor mijn gevoel) en toen hoorde ik opeens een gefluit. Ik dacht bij mezelf: allemachtig, nou ben ik zuur. Dat kwam dus van na die bocht en ik stond daar dus en hoorde dat gefluit en toen was het verhaal afgelopen. Toen was ik weer terug. Dat was ook een van die vreemde dingen.

Het is altijd zo dat ik dan dit meemaak terwijl ik een of andere village of dorp of een hele grote stat binnenkom. Ik kom dus van buiten, van een landweggetje dat naar het dorp toegaat of naar die stad toegaat. In dit geval was het dus een village.

Het was avond en ik liep dus op een landweg. Vreemde bomen en het zag er allemaal beroerd uit en het was kind of dark en er was een brug en een grote laagstaande rivier. Ik moest over die brug om naar het dorpje te gaan. Je zag geen kip op de weg. Het was er doodstil. Ik stopte op het midden van die brug. Ik keek naar een laaggebergte aan de rechterkant, heel far away. Het was net op het moment dat de zon onderging. Er waren een hele hoop wolken. Ik zag dat er een geweldige commotie in de wolken was. Net alsof daar een storm was, een orkaan of something.

Opeens rees uit die wolken een geweldige gedaante op, een gedaante zo groot als een wolkenkrabber. Het was een giant, ik heb nog nooit zoiets gezien. Hij zei iets, hij gilte iets. Hij stapte over die bergketen heen met één stap en liep met een paar treden naar dat dorpje toe. Toen ik dat zag ben ik onder die brug gekropen, want ik was als de dood zo bang. Het wezen stond daar. Het was zo groot als een wolkenkrabber en dat wezen schreeuwde iets. Ik voelde dat hij wilde dat ik daar bij hem kwam. Nou daar had ik echt geen zin in hoor en ik bleef daaronder en zei geen woord. Op een gegeven moment had hij er schoon genoeg van en toen is dat wezen weer verdwenen. Toen ben ik er weer uitgekropen en keek ik naar die bergen en zag je hetzelfde verhaal weer: de wolken werden geagiteerd, het was een geweldige commotion en het wezen rees daar op, zo

groot als een wolkenkrabber en in een paar stappen was hij over die bergketen heen en weer bij die brug en Ik dook weer onder die brug. Bij de 3^e keer, toen hij daar dus stond en over de bergrug was heen gekomen, dacht ik bij mezelf "weet je wat, laat ik toch maar daaruit gaan". Ik was natuurlijk bang, maar mijn nieuwsgierigheid is altijd groter dan mijn angst. Ik ben er dus uitgekropen en liep naar die brug toe en ik stond daar. Die voeten van het wezen waren groter dan boten en ik kon zijn gezicht niet zien, het was helemaal boven. Toen schreeuwde hij weer iets en het daverde om me heen. Toen gingen zijn handen omhoog met de palmen open en toen zag je opeens bliksemstralen uit die handen opkomen. Geweldige bliksemstralen en het donderde en het was een verschrikkelijk kabaal. Toen boog hij zich helemaal voorover en die bliksemstralen kwamen down. Wat hij wilde was dat ik daar in die bliksemstralen ging staan. Ik heb het domweg gedaan. Ik ben tussen zijn benen gaan staan en hij richtte die geweldige lightning flashes op mij. Ik heb a.h.w. in die lightning flashes een bad genomen. Ik heb daar een tijdje gestaan en er was een geweldige energy en ik was zo blij. Ik schreeuwde het uit a.h.w. Na verloop van tijd heeft hij zijn handen weggehaald en is hij al schreeuwende over de bergketen weggegaan.

Dit zijn de voornaamste dingen die ik onthouden heb. Maar er is in Indonesië veel meer gebeurd. Verhalen die ik van mensen gehoord heb en zelf meegemaakt heb. Het is een heel mystiek en magisch land. Pappie voelde zich daar nooit happy. Ik was altijd bang. Mammie heeft ook verschillende dingen meegemaakt. Wat er dus met mij gebeurde. Dat moet je dan maar aan je moeder vragen. Zij was getuige van this or that. We hebben ook altijd het gevoel gehad dat we beschermd werden door powers waar we niets van afweten, waar niemand iets van afweet, omdat het heel onbekende dingen zijn.

We zijn toen in 1947 met De Oranje naar Holland gegaan (Jesse was nog een baby) waar we op 17 februari in een geweldige kou zijn aangekomen. Daar zijn we begonnen ons huishouden op touw te zetten. Na een paar jaar ben ik met mammie begonnen al de 2^e hands boekhandelaren af te lopen op zoek naar sprookjesboeken die de oorlog hebben overleefd. We hebben een geweldige collectie gehad, die naar de kinderen is gegaan, Willy'tje en Edje en ik geloof dat ik aan jou ook het e.e.a. gegeven heb. Maar daar heb ik dus ook iets meegemaakt. Bij een heel bekende boekhandel met een bepaalde vriend van mij. Dat was een Jewish guy die 25 jaar in New York heeft gewoond, mijnheer Fraser Storm, die bijna op de hoek van de Zoutmanstraat een 2^e hands boekhandel had. Daar kwam ik dus vaak met je moeder of vaak alleen, en je moeder ging ook vaak alleen, om te kijken of er sprookjesboeken waren. Maar dat zal ik op de achterkant van deze tape zetten, omdat het een vrij lang verhaal is.

Op kant 2 staat het verhaal van de 2^e hands boekwinkel in de Zoutmanstraat. Daarna het verhaal waarin hij in een vreemde omgeving beland, omdat hij in zijn eigen huis het toilet niet kan vinden omdat het nachtlampje uit is.

De tweede kant van tape number three.

En dit is dus het verhaal van de heer Fraser Storm. He was Jewish en hij had in Den Haag in de Zoutmanstraat een grote 2^e hands boekwinkel. Dat hele huis, al die vertrekken waren boordevol gevuld met boeken. Ik weet niet wie hem ontdekt heeft. Dat is hoogstwaarschijnlijk je moeder geweest.

We zijn dus in de eerste jaren dat we in Nederland waren, toen de kinderen wat groter waren, erop uitgetrokken, op jacht naar sprookjesboeken voor jullie allemaal. In those days werkte ik voor de luchtmacht in Scheveningen en moest ik met 2 trams, met lijn 8 en bus B, om thuis te komen en op mijn werk te geraken. Ik was 40 minuten per keer kwijt en ik had er een verschrikkelijke hekel aan om zo met niksdoen in zo'n tram te zitten. Ik had altijd wel een boek bij me en dan las ik.

Om naar mijnheer F.S. te gaan moest ik uitstappen bij het Vredespaleis. Dan liep ik een eindje en dan was ik bij de Zoutmanstraat, een zijstraat van de Laan van Meerdervoort. Vier of vijf huizen van de hoek was de winkel van de heer Fraser Storm. Zoals gezegd kwam ik daar heel vaak op zaterdag. Dan had je een halve dag. Om 1 uur was het kantoor afgelopen. Ik kan het niet meer zo goed herinneren. Dan vroeg ik aan je moeder

wat geld. Ik gaf je moeder altijd mijn hele salaris. Ik hield nooit iets, een paar gulden zullen we maar zeggen. Maar als ik erop uitging voor boeken dan had ik wat meer bij me, misschien een tientje of something, maar zeker niet meer. Ik kwam daar dus heel vaak om naar de boeken te kijken en we hebben een hele hoop mooie kinderboeken gekocht. Dat waren dan 2^e hands boeken, die kreeg je voor een paar gulden. Het waren prachtige boeken. Ik zocht naar boeken die geïllustreerd waren door Arthur Rackham, Edmund Julek (?), dat waren geweldige illustrators, en Kay Nielsen.

Anyway, op zekere dag stapte ik dus ook weer uit lijn 8 en liep via het Vredespaleis naar de Laan van Meerdervoort toe en ik was al vlug bij de Zoutmanstraat. Zonder er veel bij na te denken, ik wist blindelings waar de winkel van Fraser Storm was, liep ik dus de Zoutmanstraat in en bij huis nr. 4 of 5 stapte ik dus gewoon binnen. Maar het vreemde was dat toen ik die deur opendeed ik dus niet de boekhandel binnenkwam, maar een totally onbekende zaak.

Oh sorry, zei ik en ik stapte er dus uit zonder veel meer aandacht te besteden aan wat er allemaal in die winkel stond, maar het was in elk geval geen boekenzaak. Dus ik stapte uit en ik dacht: verrek, als dat niet de zaak is, dan is het ernaast. Maar daarnaast was ook geen boekenzaak. Toen ben ik verschillende keren weer teruggelopen naar het begin van de Zoutmanstraat, maar ik kon de zaak van de heer Fraser Storm niet vinden. Toen ben ik de zaak binnengestapt waar zijn boekenzaak moest zijn, nr. 4 of 5 van de hoek en ik maakte dus contact met de mensen die in die zaak stonden. De zaak waar ik binnenstapte was een jewellery store. Daar waren de prachtigste juwelen in uitstalkasten en er waren twee lui. Er was een griet die daar stond en die zag er heel mooi uit. Ze had zwart haar en ze was in zwart fluweel gekleed en ze had heel donkere wenkbrauwen en heel mooie green eyes. Ze zag er Jewish uit en ze was erg beleefd. Tegen de wand geleund was een mijnheer en die zag er ook heel behoorlijk uit. Heel netjes gekleed en zo. Ik sprak dus met die mevrouw en ze vroeg me of ik daar iets wilde kopen. Ik zei: mevrouw, al die dingen zijn heel mooi en ik zou ze graag willen kopen, maar ik heb het geld er niet voor. Dat zijn dingen die niet van mijn level zijn. Ik heb niet veel geld. Ik kan het echt niet betalen voor mijn vrouw, hoewel ik het graag hebben wil. Toen zei die mevrouw: "mijnheer, zoekt u iets uit" en ze haalde een zware armband tevoorschijn uit de etalage met allerlei mooie edelstenen. Ze zei: "wilt u dit niet hebben voor uw vrouw?" Ik zei: "mevrouw, ik heb het geld er niet voor". Mijnheer zegt ze, ik zal u een goede prijs geven. Als u me vertelt hoeveel u hebt dan kan ik u misschien een heel goede prijs geven. Zo zat ze met mij te praten en ik voelde zo met mijn hand in mijn zak. Ik voelde een paar kwartjes en dat bankje dat mammie mij gegeven had. Maar dat waren dingen van misschien wel duizenden guldens daar. Dus ik zei weer: nou mevrouw, ik heb het niet, ik kan werkelijk niets kopen. En toen vond ze dat heel beroerd. Eigenlijk zag ze er erg sad uit. En toen zei ze weer: dat spijt me heel erg meneer, als u nou toch iets van ons zou kunnen kopen.

Ik voelde me opeens heel vreemd worden. Die zaak was zo mooi. Ik heb in mijn leven nog nooit een zo mooie zaak gezien. Die mensen zagen er ook merkwaardig uit. Het was net of ze tot een andere wereld behoorden. Ik heb hen gegroet. Zij hebben mij ook gegroet en nagewuifd en zo. En toen ben ik naar huis gegaan. En toen ik thuiskwam heb ik dit direct aan je moeder verteld. Ik zei: wijf, ik ben naar Fraser Storm gegaan, maar weet je dat toen ik daar kwam, ik zijn huis niet kon vinden. En toen heb ik haar het hele verhaal verteld.

Anyway, de volgende zaterdag ben ik met je moeder er weer naar toe gegaan en toen heb ik het hem verteld. Mijnheer Storm, zei ik, ik ben hier vorige week geweest, maar u stond er niet. Ik kon uw zaak niet vinden. Mijnheer Haye, zei hij, ik sta hier al 25 jaar. Ik begrijp het niet. Toen vertelde ik hem het hele verhaal. Hij schudde zijn hoofd. Hij vond het een heel merkwaardig verhaal. Toen zei hij: ik heb iets voor u. En hij haalde uit de kast een boek tevoorschijn. Het was een heel mooi sprookjesboek. Je moeder ontving het. Het was het boek 'East of the Sun and West of the Moon' en het was geïllustreerd door Kay Nielsen. Het is een van de mooiste sprookjesboeken die ik ooit gekocht heb. Mammie heeft het later in Amerika, toen Gitta op bezoek kwam, aan Gitta gegeven. Maar that's all right.

Dat was dus het verhaal van mijnheer Fraser Storm.

Het was een ontmoeting in the 4th dimension. Misschien komt op gezette tijden dat huis tussen die andere huizen. Of een bepaald huis verandert. De plaats wordt ingenomen door something else. En dan is het heel belangrijk voor mensen om met dat huis in contact te komen, omdat die bewoners eigenlijk ergens aan vastzitten. Er wordt verwacht, dat las ik later, toen begreep ik het meer, dat je hen kan helpen om uit die frozen toestand weg te komen. Maar ik wist het allemaal niet. Later wist ik veel meer. Dit is ook iets wat ik nooit heb kunnen vergeten.

En nou is er een ander verhaal. Dat heeft niets met spirits te maken, het heeft te maken met coming into contact with an other dimension.

Het was in Holland. Ik sliep in de achterkamer met jullie. Mammie sliep in de voorkamer. Ik geloof dat Singkèh er was en dat mammie daar voorlopig met haar was. Ik werd midden in de nacht wakker. Er waren op de 1e verdieping twee slaapkamers en een kabinet en de badkamer en toilet. Er was daar een trap naar beneden. Pappie had tegen de trapeuning en de deur van de badkamer een grote tekenplank gezet en die opening dus afgesloten, zodat jullie als je 's avonds naar de w.c. of de badkamer wilde gaan, je niet verkeerd stapte. Er was altijd een nachtluchtje voor het gemak. Maar op een keer werd ik dus wakker en het nachtluchtje was uit. Wanneer dat gebeurt voel ik me helemaal disorientated. Ik weet niet meer waar ik ben en ik heb het gevoel dat waar mijn voeten zijn daar is mijn hoofd en waar mijn hoofd is daar zijn mijn voeten. Onder die omstandigheden ben ik dus opgestaan. Ik moest gaan plassen. In een paar stappen ben je eigenlijk in de badkamer, maar toen ik opstond in die duisternis en naar de badkamer mijn weg zocht, was ik misschien een half uur aan het lopen. Toen kwam ik aan een deur. Ik heb die deur opengemaakt en toen stond ik buiten in een heel vreemd landschap met planten waar ik niets van begreep. Ik stond op de grond en er waren van die kleine glinsterende steentjes, net allemaal kristallen. Aan de linkerkant was een grote boom met veel takken. Verder allerlei struiken en in de verte zag ik een laag gebergte. Ik keek omhoog en dacht: verrek, wat is dit voor een vreemd landschap. Ik probeerde me te oriënteren op bepaalde sterren. Ik probeerde de Grote Beer te vinden, the big Dipper, maar die zag ik niet. Het waren allemaal vreemde sterren. Het hele landschap was vreemd. Het was dus nacht. Het was erg licht, een heldere hemel. Ik liep niet te ver van waar ik stond. Ik bleef daar staan. Ik had eigenlijk een paar handenvol van die glinsterende steentjes mee moeten nemen, ik had ze in mijn zak moeten steken, maar daar dacht ik niet aan. Opeens hoorde ik een heel vreemd en angstaanjagend geluid in de lucht. Zoiets als een trompetter. Toen ik naar boven keek zag ik een geweldige vlucht van zwarte vogels, wat monsterlijks. Ik weet niet wat het geweest is. Ze waren even groot als de B747. Het waren grote driehoeken, zes achter elkaar. Ze vlogen heel hoog en terwijl ze daar vlogen gingen ze trompetteren. Ik weet niet hoe je dat geluid moet noemen, maar het daverde door de lucht en naar beneden. Toen ik dat hoorde dacht ik: verrek, let me get the hell out of this place. Toen keek ik achter mij om door de deur te gaan. Ik was helemaal niet panicky of zo. Ik moest natuurlijk heel goed denken, want dit was een beroerde situatie. Ik draaide me dus om naar de deur waar ik uit gekomen was, maar er was geen deur. Er was niks, struikgewas. Toen dacht ik bij mezelf: verrek, nou moet ik uitkijken naar iets dat op een deur lijkt en daar doorheen gaan. Ook al ziet het er niet uit als een deur, ik moet iets vinden dat op een deur lijkt. Ik keek om me heen en er was niets te zien. Toen ben ik naar die boom gegaan. Ik keek omhoog in die takken en daar zag ik inderdaad, somewhere 5 meter boven de grond, iets dat er uitzag als een schilderijlijst. Een lijst, een opening. Toen ik dat zag wist ik "that is the thing". Toen is pappie in die boom geklauterd en ik heb me voorzichtig naar die opening, naar die schilderijlijst, toegewerkt. Ik ben zonder meer door die lijst heen gesprongen en toen lag ik op mijn buik in de badkamer. Toen heb ik de lamp vlug aangestoken en ik lag daar hoor. In de badkamer ben ik terechtgekomen.

Zonet was er dus een onderbreking, een telefoontje van jullie jongste zuster Singkèh. Vandaag is het 17 februari en Willy'tje heeft een babyshower georganiseerd

Maar dat was dus mijn tweede ontmoeting met the 4th dimension. Daar schijn ik dus ook contact mee te hebben. Ik heb in Indonesië dus ook bepaalde huizen gezien. Ik ben er nooit ingegaan. They were not supposed to be there. Instinctively werd ik gewaarschuwd om mij niet erin te wagen. Ik was toen nog klein, ongeveer 9 of 10 jaar oud en ik zag al die vreemde dingen. Er is altijd een verleiding om toch te gaan kijken, maar ik heb me moeten vermannen om dat niet te doen.

Dat zijn dus de twee belangrijke dingen in Holland. Ja, en verder een hele hoop gebeurtenissen in Indonesië. Tot op heden ben ik altijd erg involved in the spirit world. Ik heb het altijd vreemd gevonden dat de mensen er weinig vanaf weten of weinig belangstelling voor hebben. Wat ze dan te vertellen hebben zijn alleen maar nonsense spookverhalen waar je niets van leert. Alleen maar aardig voor tijdverdrijf. Het gaat hier om het kennisaspect, om de knowledge over die werelden. Per slot van rekening is het een plaats waar we allemaal vroeger of later naar toe gaan en we moeten dus min of meer voorbereid zijn.

Hier in Amerika heb ik deze laatste jaren ineens zoveel informatie op dit gebied naar binnen gehaald. Het is gewoonweg niet mooi meer. Ik weet nu ontzaglijk veel meer.

Hier in Amerika ben ik heel erg ziek geworden, in Baldwin Park. In 1978 of zo. Nee, het was eerder, het was in 1963. Toen ben ik naar zo'n city gegaan in een andere wereld. En ik werd daar aangevallen. Het was een heel vreemde stad en de mensen waren allemaal erg opgewonden. Er was een reusachtige parade en ik was toeschouwer van hier, van planet earth. Het waren eigenlijk allemaal spirits. Het waren dus gewone mensen zoals jij en ik. Ze zagen er helemaal niet als monsters uit, maar het was een dangerous situation. Ik was omringd door de enemy. Toen was er een geweldige parade van mensen met karren en god knows what. Het was een heel lang ding. Maar wat mij opviel: er was ook geschut, een soort houwitzer, veldartillerie. Er was één kanon dat getrokken werd. Ik was een van de omstanders en juist toen het kanon mij passeerde, draaide het kanon zich met zijn loop in mijn richting. Er kwam een geweldige rookwolk uit en die rookwolk heb ik ingeademd. Ik kwam dus plotseling weer tot bezinning en ik was in bed. Ik kon niet meer ademen. Ik moest diezelfde nacht naar het hospitaal, ik moest zuurstof hebben.

En zo zijn mijn problemen gekomen. Die zijn gekomen omdat ik aangeraakt ben geworden door beings van an other world. They are very dangerous. Ik kan dit natuurlijk niet aan doktoren vertellen, want dan denken ze dat ik gek geworden ben of gek ben of whatever they call it.

Mijn arthritis for instance in 1983. Ik ben gebeten door een soort spin, een tarantula. Toen kwamen die verschrikkelijke pijnen op, maar na verloop van tijd, nadat ik van alles geprobeerd had, heeft dokter G., de arthritis specialist in Santa Rosa, me prednison (prednison?) voorgeschreven. Van die kleine pilletjes, erg zwaar vergif. Die moet je altijd onder controle innemen. Je mag het nooit te lang innemen. De dokter zei: als je één pilletje inneemt is de pijn gone en dat was letterlijk waar. Ik heb dat pilletje ingenomen en ik voelde dat de pijn wegtrok. Op gegeven moment werd ik wakker en toen voelde ik dat er iets door mijn buik naar buiten kwam. Ik dacht, verrek wat is dat voor een rotting. Ik keek en het was een soort spin. Zo groot als een tarantula. Hij krabbelde over mijn deken en wilde naar beneden gaan. Voordat hij naar beneden ging, ging hij zo turnen en keek naar mij. Hij zag er zo raar uit. Ik ben me lam geschrokken. Ik ben opgestaan, de pain was gone. Ik heb je moeder gewekt en toen hebben we midden in de nacht het hele bed ondersteboven gehaald om die spin te zoeken, maar die was er niet hoor. Die was gone, gone with the wind.

Al die problemen die ik heb, die komen omdat ik doorgedrongen ben in werelden waar ik eigenlijk nooit naar toe moet gaan en waar de mensen maar heel ver van moeten blijven. Ik ben ook in een stad geweest. Die bestond alleen maar uit Victorian homes. Zo'n eigenaardige stad. Straat na straat naast elkaar Victorian homes. Met een stoep ging je naar boven. Dan kwam je door de zitkamer heen in de eetkamer. En dan was het vaak zo - en dat vond ik erg vreemd - het eten was op tafel. Net klaargemaakt, maar er was

niemand. Er was niemand in huis om te eten. Al die deuren en kamers ben ik ingegaan. Ik ben naar boven gegaan. Het was doodstil. Het was net alsof de mensen in een hurry weggegaan zijn. Ik dacht: wat is het waarvoor ze zo bang zijn geweest en toen ben ik doorgelopen. De straat waar ik liep kwam uit op een brede boulevard met prachtige bomen. Ik wist dat ik niet de hoek om moest slaan. Ik moest blijven staan en kijken wat er was. Ik stond dus op de hoek van zo'n Victorian home en ik keek naar links en daar zag ik heel ver maar heel duidelijk, op die grote boulevard tussen de bomen, een beest lopen, dat in mijn richting ging. Dat beest zag er zo vreemd uit en toen wist ik dat je erg ziek kunt worden wanneer je naar de verkeerde dingen kijkt. Je kan geraakt worden door hearing, touching, seeing, smelling. Via je zintuigen, wanneer je met volkomen wrong dingen in contact komt, kan je erg ziek worden. Dat zijn dingen die met evil uit te staan hebben. Ik ben daar altijd vlak bij geweest, maar ik heb het kunnen navertellen. Ik ben damaged, no doubt about that. Mijn nieuwsgierigheid om daar binnen te dringen is niet minder geworden. On the contrary. Het is groter geworden. Ik heb me voorgenomen me zodanig te trainen dat ik die gebieden kan betreden zonder gevaar voor je leven, of voornamelijk dat je behoed bent voor insanity. Het is all in the mind.

Je moet in de eerste plaats nooit direct panicken. Ik praat niet graag over deze dingen. De meeste mensen die ik ontmoet heb zijn direct bang, want ze komen face to face met zaken waar ze geen verstand van hebben en ze willen alleen maar fun hebben. Als je iets vertelt over de ballgame of een cheeseburger of een sixpack Budweiser of de New York Giants, dat is OK. Maar as soon as you talk about de spirit world, dan trekken ze weg. They hate you for that story. Maar de mensen die er echt om vragen zijn de grieten geweest. Ik heb Lesley bijvoorbeeld all kind of stories verteld. Dat vindt ze heerlijk. Er zijn verschillende grieten die glashard zijn. Die vinden die verhalen altijd mooi. Zo moest ik Lesley drie keer het verhaal van die aap vertellen die ik half dood geslagen heb. Sommige mensen kunnen ertegen, andere mensen kunnen er niet tegen.

Met deze drie tapes heeft pappie dus de belangrijkste wederwaardigheden verteld. Ik heb dit nooit zo aan de grote klok gehangen, maar ik ben wat je noemt een psychic. Ik kan met mijn mind heel ver reachen. Jij hebt daar ook wel wat van georven, Jesse. Van Singkèh weet ik het heel zeker. Maar ik heb liever niet dat ze zich met deze dingen bemoeit. Het gewone leven is al rough enough. Stay far away. You can become too clever, too soon.

Preparation is necessary. A person has to be prepared, omdat from time to time onder bepaalde omstandigheden, je in contact komt met de unexpected and the unexpected has always to do with a penetration of a higher dimension into the dimension of the here and now.

Ik zal hiermee besluiten. Ik zal eens zien of ik meer tapes zal maken. Ik zal misschien nog iets vertellen over jullie en over mammie. Hoe we ons leven allemaal geleefd hebben. Pappie was een echte worrier bij het raisen van jullie, maar terwijl ik worried was ik toch altijd erg happy met mammie en met jullie.

En jullie werden doorlopend gezoend. Ik hoop dat je dat nooit zal vergeten en altijd aan jouw kinderen en kleinkinderen zal vertellen. Daarom moet je al jouw neefjes en zo doorlopend zoenen, want dat is heel belangrijk.

Jullie zijn nooit met allerlei problemen opgegroeid en er was nooit what you call a generation gap tussen ons en jullie. We hebben jullie ook altijd helemaal vrij gelaten, nooit geinterfered met dit en dat, met your growth process.

Nou hier zal ik het dan maar bij laten.

De AVRO gaat nu sluiten. Welterusten. Goede nacht.